

Rozhovor s Evou Kodadovou.

Dlouholetá zdravotní sestra Eva Kodadová pracovala od roku 1964 na interním oddělení bílinské nemocnice s poliklinikou. Později se jako sestřička starala o pacienty kožní ambulance a po roce 1990 vykonávala funkci hlavní sestry NsP v Bílině. Jako hlavní sestra pokračovala od roku 1995 pár let i pro Hornickou NsP s r.o.. Poté založila obor domácí péče na Bílinsku a oddělení domácí péče pak řídila až do svého odchodu do důchodu.

Pamatujete si provoz na poliklinice na konci šedesátých let, jaké to tehdy bylo?

Poliklinika měla špatné vedení. V přístrojovém vybavení nás vždy předběhly Teplice i Duchcov. Když se stavěla nová poliklinika, původní plán počítal s kompletní nemocnicí. Vystavěla se jí ale jen část. Peníze na stavbu dalších pavilonů tehdy šachta dala zřejmě příkazem shora kubánskému velvyslanci, který je měl využít při podpoře zdravotnictví na Kubě. Když jsem nastoupila na novou polikliniku, nebyla tato ještě další tři měsíce otevřená pacientům. Takže jsme chodily do práce a místo péče o pacienty jsme zatím například vyšívaly značky na nemocniční povlečení, noční košile, pyžama.

Jak vypadala práce zdravotní sestry v šedesátých letech na kožním oddělení, jaké diagnózy převažovaly?

Bylo tam hodně převazů. Sedmdesát procent práce představovalo léčení venerických chorob. Kapavky a syfilisu bylo opravdu hodně. Češi, když nemohli cestovat, tak se zkrátka veselili a ve městě, kde navíc byly lázně, nebylo těžké přijít k těmto chorobám. Nevěrní lidé byli, jsou a budou. Hodně se ale léčily i plísně. Chodili k nám horníci často rovnou v pracovním. Jak celý den trávili v gumácích, tak se jim plísně často objevovaly. Bylo i horší povědomí o hygieně. Pacient nejdnou přišel do ordinace nemytý. Nebylo mu divné, že nemá čisté prádlo, přichází nemytý a chce léčit intimní místa.

V čem byl z pohledu sestry největší rozdíl mezi tehdejším vybavením a dnešním?

Tehdy jsme byly zvyklé na to, že nemáme v podstatě nic. Přišly jsme do ordinace a obyčejnými nůžkami jsme stříhaly tampony, longety. Netušily jsme, že se někde ve světě už vyrábí vše sériově. My jsme byly už od zdravky zvyklé na to, že vybavení je takové, jaké je. Po revoluci jsme pak nestačily zírat na to, co všechno se vyrábí a v jaké kvalitě sériově. Vnímala jsem to trochu jako ztracené roky.

Zmínila jste devadesátá léta. Co přinesla devadesátá léta do zdravotnictví z Vašeho pohledu?

Kromě mnohem lepšího vybavení a systému pojišťoven bylo zajímavé sledovat, jak si lidé na novou dobu zvykají a jak se jí chtějí nebo nechtějí podřídit. Platí to o sestrách i o lékařích. Někteří chtěli jako v minulosti sedět čtyři hodiny v ordinaci a brát za to čtyřikrát víc peněz, jiní byli pracovití a snažili se vzdělávat a posunout zdravotní péči dál. Byly sestry, které toužily se vzdělávat, a byly sestry, které nechtěly jít dál, než sahaly jejich znalosti ze zdravotní školy. Velkou pikantií bylo, že řada dívek, kterým nešla ve škole matematika, šla na zdravotní školy. V praxi ale musely vykazovat kódy diagnóz pro pojišťovny a ve změti čísel se ztrácely. Pojišťovny se pak často divily, proč máme vedené porody u mužů, cholery nebo mor. Stále se prováděly opravy oprav. Velký chaos byl s pojištěním. Měli jsme smlouvy s 27 pojišťovnami. Každá měla jiné tiskopisy. To nutně vedlo také k mnoha chybám.

Jste zakladatelkou domácí péče na Bílinsku. Co to vlastně je domácí péče?

Domácí péče je určena těm, kteří například špatně snášejí hospitalizaci nebo je chtějí mít rodiny doma. Jde o to, zajistit stoprocentní péči v domácích podmínkách. Například aplikovat infuzi, vykoupat pacienta, podat léky, změřit tlak. Pacient je zajištěn 24 hodin denně. Zdravotní sestry proto docházely a dochází domů k pacientovi několikrát denně. V devadesátých letech jsme vše zvládaly v sedmi lidech, každá z nás se starala v průměru o deset pacientů. Bylo to velmi náročné.

Rozhovor s paní Evou Kodadovou nahrál a zpracoval Jan Beneš